

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По2 10/11
Дана 05.03.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Синише Важића, мр Сретка Јанковића, Омера Хациомеровића и др Миодрага Мајића, чланова већа, уз учешће вишег судијског сарадника Росанде Џевердановић-Савковић, као записничара, у кривичном поступку против окр. ██████████ због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, одлучујући о жалби браниоца окр. ██████████, адв. Дозет Ђорђа, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2 47/2010 од 23.09.2011. године, у седници већа одржаној дана 05.03.2012. године, у одуству уредно обавештеног Тужиоца за ратне злочине, а у присуству окр. ██████████ и његовог браниоца адв. Дозет Ђорђа, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окр. ██████████, адв. Дозет Ђорђа, а пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2 47/2010 од 23.09.2011. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2 47/2010 од 23.09.2011. године, окр. ██████████ оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, па је применом напред наведеног законског прописа и одредби чланова 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ, осуђен на казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 18.04.2010. године па надаље, те је обавезан окривљени да на име трошкова

кривичног поступка плати износ од 7.000,00 динара на име трошкова за сведоке, 30.637,61 динара на име трошкова вештачења и 20.000,00 динара на име паушала суду, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате, док је оштећена Ана Слијепчевић ради остваривања имовинско-правног захтева упућена на парницу.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавио бранилац окр. [REDACTED] адв. Дозет Ђорђе, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и повреде тачке 6 Женевске конвенције о људским правима, са предлогом да Апелациони суд у Београду, након одржаног претреса, првостепену пресуду укине и предмет врати на поновно суђење пред потпуно измењеним већем или првостепену пресуду преиначи, тако што ће окр. [REDACTED] слободити од оптужбе за кривично дело из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Тужилац за ратне злочине је у поднеску КТРЗ.бр.5/10 од 22.12.2011. године, предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окр. [REDACTED] адв. Ђорђа Дозета, те првостепену пресуду потврди.

Апелациони суд у Београду – Одељење за ратне злочине, одржао је седницу већа, у складу са одредбом члана 448 ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Београду, а у присуству окр. [REDACTED] и његовог браниоца адв. Дозет Ђорђа, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из жалбе, као и мишљења Тужиоца за ратне злочине, те објашњења навода жалбе које је дао бранилац окривљеног, а након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, на основу одредбе члана 451 став 1 ЗКП-а и по службеној дужности на основу одредбе члана 451 став 2 ЗКП-а, нашао:

-жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, тако што се истиче да пресуда нема разлога о одлучним чињеницама, услед чега није могуће испитати законитост и правилност исте.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, супротно напред наведеним жалбеним наводима, налази да је првостепени суд о свим чињеницама важним за доношење пресуде дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности нити нејасноће, те је првостепени суд у побијаној пресуди којом је окр. [REDACTED] огласио кривим, дао детаљне разлоге које у свему као правилне прихвата и веће овога суда.

Бранилац окривљеног у жалби даље истиче да је окр. ██████████ држављанин Републике Хрватске где има и пребивалиште, да је покојни Петар Слијепчевић имао пребивалиште и био држављанин такође Републике Хрватске, као и да релевантни сведоци имају и пребивалиште и држављанство Републике Хрватске, уз чињеницу да се предметни догађај десио у Републици Хрватској, па бранилац поставља питање из којих "побуда" Република Србија води кривични поступак против ██████████

Првостепени суд је на страни 29 своје одлуке, навео законски основ којим је одређена надлежност Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, у овој конкретној кривично-правној ствари. Наиме, Законом о организацији надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, прописано је да је Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду надлежно за вођење поступка за кривична дела која су извршена на територији бивше СФРЈ, без обзира на држављанство, учиниоца или жртве, а ради се између осталог о кривичним делима против човечности и међународног права одређена у глави XVI СФРЈ и тешким кршењима међународног хуманитарног права извршеним на територији бивше Југославије од 01.01.1991. године, која су наведена у Статуту Међународног кривичног суда за бившу Југославију.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, неосновано се првостепена пресуда жалбом браниоца побија и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, уз истицање да нема доказа да је окривљени ██████████ критичном приликом, лишио живота Петра Слијепчевића, уз оспоравањем оцене суда о изведеним доказима и његових чињенично-правних закључака.

Међутим, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд на основу свих потребних и изведених, те правилно цењених доказа, чињенично стање потпуно и правилно утврдио и дошао до несумњивог закључка да је окр. ██████████ извршио радње описане у изреци првостепене пресуде. При томе је првостепени суд изведене доказе ценио како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, као и у склопу одбране окривљеног.

Наиме, из исказа сведока Черни Дарка, првостепени суд је на несумњив начин утврдио да је окр. ██████████ критичном приликом, дана 31.10.1991. године ушао у кућу породице Слијепчевић, из које је овај сведок потом чуо пуцње, а када је окривљени изашао рекао му је да је убио човека у присуству његове супруге. Исказ овог сведока првостепени суд је правилно прихватио као јасан, логичан и уверљив, те сагласан исказу оштећене Ане Слијепчевић која је навела да је критичног дана наоружан и униформисан војник ушао у њихову кућу и у њеном присуству, рафалом у тело, убио њеног супруга, а затим напустио кућу. У изјављеној жалби, као уосталом и током овог кривичног поступка, оспорава се кредибилитет сведока Черни Дарка, истицањем да овај

сведок има разлога да неосновано терети окривљеног, јер су у сукобу. Међутим, веће овога суда је изнети жалбени навод оценило као неоснованим, имајући у виду да је овај сведок на главном претресу децидирано изјавио да није у завади са окривљеним и да између њих двојице није било физичког сукоба, што је у сагласности са исказом сведока Франтал Ивана, који је такође изјавио да сведок Дарко Черни и окривљени нису били у сукобу, као и са исказом сведока Кисела Јосип који је навео да није знао за постојање наводног сукоба између окривљеног и Черни Дарка, како је све то на страни 37 своје одлуке објаснио и првостепени суд.

Изјављеном жалбом оспорава се и оцена исказа сведока Кисела Јосипа, дата од стране првостепеног суда, тако што се истиче да је нелогично да човек на путу где је пролазило стотину војника нађе војничку капу, без било каквог обележја, иницијала, имена, знака власника и у њој препозна капу одређеног војника кога иначе види два пута у животу, уз оспоравање да је овај сведок, дан након критичног догађаја, управо окривљеног питао да ли је капа његова.

Апелациони суд у Београду је ценио као правилан поступак првостепеног суда када је исказ сведока Кисела Јосипа у највећој мери прихватио као логичан и уверљив, те у много чему сагласан са исказом сведока Черни Дарка и исказом оштећене која је критичном приликом оставила капу лица које је лишило живота њеног мужа, на улици, а коју капу је нашао управо сведок Кисела Јосип и сутрадан питао окр. [REDACTED] да ли је капа његова. Сведок Јосип Кисела је у свом исказу датом на записнику о испитивању сведока сачињеном у Жупанијском суду у Бјеловару дана 20.05.2010. године био децидиран да је након дан или два, капу коју је пронашао на путу, испред куће породице Слијепчевић, управо дана када је и он учествовао у "чишћењу" Растовца, понео са собом и у продавници питао окривљеног коме је показао капу да ли је његова, нашта му је овај одговорио да није. Наведени сведок је приликом испитивања на главном претресу дана 05.04.2011. године навео да је сутрадан у трговини, у којој је било пуно људи, питао чија је капа, а окривљени [REDACTED] је рекао да капа није његова, истичући да је тога дана све присутне питао чија је капа, али према оцени Апелационог суда правилно је поступио првостепени суд када је прихватио наводе из исказа сведока Кисела Јосипа да је у продавници питао окривљеног коме је показао капу, да ли је иста његова, јер према оцени овога већа, наводи сведока Кисела Јосипа изнети приликом његовог првог испитивања дана 20.05.2010. године су веродостојни, а његово касније истицање да је све присутне питао чија је капа, представља покушај ублажавања кривично-правне ситуације окр. [REDACTED]. У односу на ову чињеницу посебно треба имати у виду да сведок Кисела Јосип и оштећена Ана Слијепчевић, на исти начин описују спорну капу сиво-зелене боје.

Потом се у жалби браниоца се истиче, а у односу на исказ оштећене Ане Слијепчевић, да је она навела да особа која је убила Петра сигурно нема ни бркове, ни браду, док је окр. [REDACTED] у то време имао бркове, као и да је свом

сину Жељку
дошао "Лан
наводи од с

Наи
живота от
изложена,
како је т
сведока
чињеник
према п
оштећен
сагласа
матери
објект

суоч
окр
а от
прв
мо
ок
пр
ис
Ж
1

сину Жељку причала шта се догодило, рекавши и то да је убица пред кућу дошао "Ландровером" и да је пуцао из пиштоља. Међутим, изнети жалбени наводи од стране Апелационог суда у Београду оцењени су као неосновани.

Наиме, правилан је закључак првостепеног суда да, с обзиром на године живота оштећене, те протек времена, као и трауму и стрес којима је била изложена, исказ оштећене, која је описала догађај онако како га се сећа, а који се како је то већ напред наведено уклапа у једну логичну целину са исказом сведока Черни Дарка, треба прихватити, а околности које се односе на неке чињенице које нису непосредно у вези са самим критичним догађајем, нису према правилној оцени првостепеног суда од значаја за веродостојност исказа оштећене, који је у битним и кључним деловима поуздан, те поткрепљен и сагласан исказима сведока Дарка Чернија и сведока Јосипа Киселе, као и материјалним доказима у списима предмета, што све укупно даје једну објективну слику догађаја, онако како се он и одиграо.

Истицање у жалби браниоца окривљеног да је било неопходно обавити суочење између Ане Слијепчевић, јединог очевица смрти Петра Слијепчевића, и окривљеног, од стране Апелационог суда у Београду је оцењено као неосновано, а ово имајући у виду да је оштећена навела да је окривљеног ~~██████████~~ први пут видела тог 31.10.1991. године, а с обзиром на протек времена не би могла данас да га препозна, па би самим тим, суочење између оштећене и окривљеног би било беспредметно. С тим у вези, правилно је поступио првостепени суд када је на основу члана 337 став 1 тачка 1 ЗКП, прочитао исказе оштећене Ане Слијепчевић, дате на записницима сачињеним у Жупанијском суду у Бјеловару дана 29.04.2010. године и дана 21.07.2011. године, при томе нарочито имајући у виду мишљење судског вештака др Ђорђа Алемпића изнетог на главном претресу дана 30.05.2011. године, након извршеног увида у медицинску документацију оштећене, да имајући у виду њену животну доб и тешка обољења, путовања су за њу здравствени ризик и представљају посебан физички, а самим тим и психички напор, па је и евентуални долазак у суд отежан.

Бранилац окр. ~~██████████~~ у својој жалби истиче да овај окривљени за цео дан 31.10.1991. године има алиби, с обзиром да га је провео на пункту Иваново село, заједно са Мартиновић Миланом, по наређењу њиховог заповедника Дебић Ивице. Међутим, према оцени Апелационог суда, овакву одбрану окривљеног нису потврдили ни сведоци одбране Златко Мађарух, Иван Поспишил и Зденко Павић, који су у својим исказима навели да окривљени није имао никакве везе са пунктом, већ да је требало да обезбеђује дубину територије и да чува заповедништво града, односно, ниједан од ових сведока није ни знао где се уопште тога дана тачно налазио окривљени, осим сведока Ивана Поспишила који мисли да га је видео на пункту код Ивановог села, непосредно пре напада, одакле је иначе била полазна тачка напада на Раствовац, што се уклапа са исказима сведока Черни Дарка и сведока Јосипа Киселе, да су са тог

пункта сви заједно кренули у акцију.

Навод из жалбе којим се оспорава тврдња суда да сведок Кисела потврђује исказ сведока Черног о уласку у Рестовац у паровима са задатком претресања кућа, оцењен је као неоснован, с обзиром да је сведок Черни Дарко у свом исказу навео да је у Растовац ушао заједно са окр. ██████████ и да су били у пару, те да су у акцији "чишћења" имали задатак да улазе у куће како би видели кога има у кућама, па је и сведок Јосип Кисела у свом исказу навео да је у критично време било "чишћење" Растовца, у којем је и он учествовао, као и да је окр. ██████████ гакође ишао у Растовац, иако није ишао са њим, наводећи да су ишли у паровима, али да он не зна ко је са њим био у пару, мисли да је био прави војник из Бјеловара.

Потом се у жалби истиче да је првостепени суд без ваљаног образложења одбио да саслуша предложене сведоке, Ивицу Дебића и Милана Мартиновића, али је Апелациони суд у Београду наведени жалбени навод оценио као неоснован, с обзиром да је првостепени суд у образложењу изнео јасне и за овај суд прихватљиве разлоге зашто је одбио као сувишне предлоге да се као сведоци саслушају напред наведена лица. Наиме, правилан је закључак првостепеног суда да саслушање Ивице Дебића и Милана Мартиновића не би довело до бољег разјашњења ове кривично-правне ствари, то јест до промене неспорно утврђеног чињеничног стања, које је и према оцени овога већа, на несумњив начин утврђено изведеним и правилно цењеним доказима, како појединачно, тако и у њиховој међусобној повезаности, па би саслушање напред наведених лица као сведока, довело до непотребног одуговлачења овог кривичног поступка.

Осим изнетог, у жалби браниоца окривљеног се наводи да је суд записнике сведока који су у Бјеловару саслушавани, морао издвојити из списка, јер се на њима не може заснивати судска одлука, а што представља битну повреду одредаба кривичног поступка, јер су ти сведоци прочитали и потписали записнике о саслушању у поступку против НН лица.

Према оцени Апелационог суда напред изнети жалбени навод је неоснован, с обзиром да су записници које је суд прочитао, а који су сачињени пред судом друге државе, сачињени по замолници, те у свему узети и састављени у складу са законом, па је првостепени суд правилно поступио када је одбио предлог одбране да се из списка предмета издвоје записници о саслушању сведока Јосипа Киселе, Дарка Чернија, Ивана Франтала, Алојза Фијале и Ане Слијепчевић од 29.04.2010. године, који су дати пред Жупанијским судом у Бјеловару, дајући за овакву своју одлуку јасне и аргументоване разлоге. Наиме, предметни записници су сачињени на законом прописан начин, у законитом поступку пред надлежним државним органом, истражним судијом надлежног суда, у присуству жупанијског државног одвјетништва, при чему су сведоцима претходно предочена њихова права и

обав
са с
Хрв
прв
пос
ци
све
Ж
М

у
1

обавезе предвиђене законом, те је међународна правна помоћ пружена у складу са одредбама Уговора између Савезне Републике Југославије и Републике Хрватске о правној помоћи у кривичним стварима, а на основу замолница првостепеног суда за пружање међународне правне помоћи у истражном поступку против окр. ██████████ због кривичног дела разни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ. При томе, напред поменути сведоци, приликом испитивања на главном претресу, навели су да су пред Жупанијским судом у Бјеловару давали исказ у кривичном поступку против окр. ██████████

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, по оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени и радњи окр. ██████████ те правилно одлучио о његовој кривици и правном квалификацијом из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, правилно је примењен закон, јер се у радњама окривљеног стичу како објективна, тако и субјективна обележја кривичног дела за које је оглашен кривим.

Апелациони суд у Београду је поводом жалбе браниоца окривљеног, изјављене у његову корист, испитао по службеној дужности одлуку о кривичној санкцији, а у смислу одредбе члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП-а, с обзиром да је жалба изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због повреде кривичног закона, али не и због одлуке о казни.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд одлучујући о врсти и висини казне коју окривљеном треба изрећи, имао у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ, које су од утицаја на одмеравање казне. Од олакшавајућих околности на страни окр. ██████████ суд је ценио његове породичне прилике, да је ожењен и отац петоро деце, његову животну доб, док је као отежавајуће околности ценио побуде из којих је овај окривљени убио Петра Слијепчевића, околности под којим је дело извршено, када без разлога насилно улази у туђу кућу, виче, баца на кауч старијег човека који га ничим није угрозио, и онда га хладнокрвно убија само зато што је друге етничке припадности, оставивши га смртно рањеног да у сопственој кући и на свом кревету искрвари до смрти. Имајући у виду напред наведене утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности, правилно је првостепени суд окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 12 година, у коју му је урачунао и време проведено у притвору, правилно закључивши да ће се истом остварити како генерална тако и специјална превенција.

И по оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, овако изречена казна је адекватна тежини извршеног кривичног дела, степену кривице окривљеног и иста је нужна да се у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција оствари сврха кажњавања.

У жалби браниоца окривљеног истиче се да се поставља питање који је правни основ да [REDACTED] дана 18.04.2010. године буде лишен слободе, а да при томе, не постоји доказ о покретању кривичног поступка, тј. не постоји кривична пријава, нити потерница издата од стране надлежног или ненадлежног суда. Међутим, Апелациони суд у Београду је увидом у списе предмета утврдио да је окр. [REDACTED] задржан 18.04.2010. године, а да је 19.04.2010. године поднета кривична пријава, као и захтев за спровођење истраге, тако да испитивање основаности лишења слободе окр. [REDACTED] чак и уколико му је евентуално иницијално било места, у овој фази кривичног поступка се не би могло доводити у питање.

Имајући у виду да се, према оцени Апелационог суда у Београду, жалбом браниоца окр. [REDACTED] не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде, то је иста оцењена и одбијена као неоснована.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, на основу одредбе члана 457 ЗКП-а, донео је одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Росанда Цеврдановић-Савковић

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић-Дичић

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић

[Handwritten signature]

Потврђује се да је ова фотскопија истоветна са својим изворником - преписом, који се састоји од 8 стране.

Исправа са које је извршено фотокопирање налази се код овог Суда у предмету КПез-44/10

Такса из Тап. Бр. _____ Закона о републичким судским таксама наплаћена је и поништена.

ВИШИ СУД - ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

У Београду 10.05. 2012 год.

Овлашћени радник,

